

Arrest

**nr. 58 887 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBEKE, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2009 en uw aanvulling d.d.17.06.2010 die werden ingediend door :

E. G., A.

geboren op (...) te Tetouan

nationaliteit: Marokko

adres(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 13.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van art. 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1350 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, maar legt geen bewijzen van verwantschapsbanden met een EU-burger voor. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands en Frans zou spreken, werkwilbig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan de er familieleden van hem op legale wijze in België zouden verblijven, maar betrokkene bewijst de verwantschapsbanden niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.(...)"

Op 19 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"(...)

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum...."

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid wordt aan E. G. A.

geboren te Tetouan op (...)

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op .....(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3. van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988; de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; een manifeste beoordelingsfout;"

Hij verwoordt het middel als volgt:

"Eerste onderdeel

Verwerende partij werpt op dat "betrokkene eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echte, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://werk.belgie.bef>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeldt wordt als 1350 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

Het loon wordt echter niet alleen bepaald door de individuele arbeidsovereenkomst, maar tevens door intersectoriële en sectoriële collectieve arbeidsovereenkomsten (artikel 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968).

Vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomst die strijdig zijn met deze collectieve arbeidsovereenkomsten zijn nietig en dienen als niet geschreven gehouden te worden (artikel 11 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 en artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978).

Krachtens artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 wordt "een gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 gewaarborgd aan de werknemer (van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst)".

De vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomst die de heer E. G. heeft gesloten op 29 september 2009 met Jozef s Steakhouse, bijhuis van de vennootschap naar Engels recht Jozef Limited, die in strijd zijn met artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 dienen dus als niet geschreven gehouden te worden (artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968).

Jozefs Steakhouse zal bijgevolg hoedanook het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 zoals vastgelegd in artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 dienen uit te betalen.

De heer E. G. is dus wel degelijk in het bezit van een arbeidsovereenkomst voor minstens één jaar en met een salaris dat niet lager is dan het wettelijk minimumsalaris, zoals de instructie van 19 juli 2009 in haar punt 2.8.B voorschrijft.

Verwerende partij heeft dus bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 geschonden.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Om na te gaan of de identiteit van een aanvrager van een verblijfsmachtiging zeker is, dient de Staatssecretaris rekening te houden met alle elementen waarover hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikt. Noch de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de memorie van toelichting bij dit wetsartikel sluiten het algemene principe uit dat het bestuur op het ogenblik dat het een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover het op dat moment beschikt (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 19 april 2010, nr. 41.765, www.rw-cce.be).

Zoals reeds uiteengezet, dient de individuele arbeidsovereenkomst die de heer E. G. heeft gesloten met Jozef s Steakhouse te worden gelezen in overeenstemming met de huidige Belgische sociale wetgeving, met inbegrip van artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43.

De Staatssecretaris heeft de materiële motiveringsplicht geschonden door geen rekening te houden met de Belgische sociale wetgeving.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij een beslissing neemt. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek of minstens zonder acht te slaan op de Belgische sociale wetgeving.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.

Vierde onderdeel

De regularisatieaanvraag van de heer E. G. op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van de regering van 19 juli 2009 werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Zoals reeds uiteengezet voldoet betrokkene wel degelijk aan het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Verwerende partij heeft dus bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1350,00€ bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België, (cfr RVV, nr. 51 769 van 29 november 2010)

Verwerende partij merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat indien een bepaling in de arbeidsovereenkomst strijdig zou zijn met uitvoerbare CAO's deze nietig is en voor niet geschreven dient gehouden te worden. Verzoeker geeft hiermee aan dat hij ervan op de hoogte is dat zijn loon te laag is, maar dat zijn contract als nietig zal worden beschouwd en waardoor hij wel in het bezit zal zijn van een arbeidscontract zoals voorgeschreven in criterium 2.8.B.

Verwerende partij voegt toe dat het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel toekomt te onderzoeken of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feite dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden waarbij duidelijk werd uiteengezet waarom verzoeker geen aanspraak kan maken op criterium 2.8.B.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cfr. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen" (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van de feiten.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing. De Raad bespreekt dus het enig middel in functie van de eerste bestreden beslissing.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betreffende de toepasbaarheid van de criteria 2.8A en 2.3. niet betwist of weerlegt zodat deze motieven niet moeten onderzocht worden.

De Raad bespreekt het middel in functie van de daarin geuite kritiek, in casu het motief dat de toepasselijkheid van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreft in het kader van de beoordeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing betreffende het motief dat verzoeker bekritiseert, een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij hiervoor een arbeidscontract voorlegt, dat evenwel voorziet in een loon dat lager is dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, hetzij lager dan de som van 1387,49 euro per maand.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In casu werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag onder meer aan dat hij sedert 2004 ononderbroken illegaal in België verblijft en met betrekking tot het bekritiseerd motief dat hij vooruitzicht heeft op vast werk, gelet op de op 29 september 2009 gesloten arbeidsovereenkomst

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag met betrekking tot het bekritiseerde motief van de bestreden beslissing aan dat hij sedert 2004 ononderbroken in België verblijft en een arbeidsovereenkomst afsloot op 29 september 2009.

Uit het door verzoeker bij zijn aanvraag toegevoegd en ingevuld typeformulier Regularisatieaanvraag blijkt dat verzoeker zich onder meer beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker voegde naast bewijsstukken die er toe strekken aan te tonen dat verzoeker sedert 2004 in België verblijft, betreffende het betwist motief, een arbeidsovereenkomst gesloten met M.A.E.S. op 29 september 2009 toe. In deze overeenkomst werd bepaald dat het maandloon 1350 euro bedraagt.

De bestreden beslissing antwoordt dat het brutomaandloon in het arbeidscontract dat verzoeker bijbrengt slechts 1350 euro zou bedragen terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon voor een persoon ouder dan 21 jaar 1387,49 euro per maand bedraagt, bijgevolg voldoet verzoeker niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd, maar verzoeker betwist deze niet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het loon mede wordt bepaald door intersectoriële en sectoriële collectieve arbeidsovereenkomsten en dat vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomsten die strijdig zijn met uitvoerbare CAO's nietig en voor niet geschreven dienen te worden gehouden. Verzoeker stelt verder dat inzake arbeidsovereenkomsten het minimumloon steeds is gewaarborgd zodat verzoeker hoe dan ook een gemiddeld minimum maandinkomen zal ontvangen van 1387,43 zoals vastgelegd in artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43. Door dit gegeven niet in aanmerking te nemen zijn artikel 6 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 geschonden. Het loon dat verzoeker zou krijgen is bijgevolg niet lager dan het wettelijk minimumloon.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "*werk + duurzame lokale verankering*". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumloon. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1350 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De redenering dat verzoeker ten gevolge van verschillende bepalingen een hoger loon zal ontvangen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij dient immers de arbeidsovereenkomst na te gaan en niets garandeert dat indien een werkgever merkt dat hij een hoger loon dient te betalen dan wat werd overeengekomen de werkgever niet zal beslissen een vroegtijdig einde te maken aan de arbeidsovereenkomst nu hij gehouden is meer te betalen dan hij had voorzien. Als een essentieel element van een arbeidsovereenkomst kan wijzigen bestaat voor de verwerende partij geen enkele garantie dat de voorgelegde overeenkomst blijft bestaan en bijgevolg voldoet aan de andere criteria voorzien in punt 2.8B van de vermelde instructie. Bijgevolg is de besluitvorming van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij in de instructie met vademecum niet stelt dat zij voormelde CAO zonder meer in haar geheel toepast maar het in de CAO voorziene minimumbedrag louter als "equivalent", hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent 'gelijkwaardig' bedrag hanteert, hetzij als een referentiepunt.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat indien een bepaling in de arbeidsovereenkomst strijdig zou zijn met uitvoerbare CAO's deze nietig is en voor niet geschreven dient gehouden te worden.

De Raad merkt bovendien op dat, in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is

het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feite dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumloon en aldus niet “equivalent is aan”, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. Voorts blijkt uit geen wettelijke bepaling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er toe gehouden is de wettelijkheid van voorgelegde arbeidsovereenkomsten na te gaan. De redenering dat de materiële motiveringsplicht is geschonden omdat geen rekening wordt gehouden met de Belgische sociale wetgeving, waaronder artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43, kan niet worden gevolgd. Het komt verzoeker toe arbeidsovereenkomst voor te leggen conform wat is bepaald in het criterium 2.8B van de vermelde instructie indien hij de gunst van een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen. Van de verwerende partij moet niet verwacht worden dat zij de Belgische sociale wetgeving onderzoekt en toepast in elk individueel geval en in elke mogelijke hypothese. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat verzoeker wel degelijk beantwoordt aan het bepaalde van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 en dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich geëngageerd heeft om deze instructies binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. De Raad merkt op dat in casu de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie van 19 juli 2009 heeft toegepast en oordeelde dat verzoeker niet voldeed aan het criterium 2.8.B, waarop verzoeker zijn aanvraag had gebaseerd. Verzoeker maakt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet op dienstige wijze de schending van “*de schending van artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3. van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988;*” heeft aangevoerd.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN